

Výprava na Bradlo – 24.3. 2018

V sobotu ráno se setkáváme na Hlavním vlakovém nádraží v Olomouci s vědomím, že nás čeká fajnová akce. Přece jenom, sluníčko svítí, přislíbená účast je veliká a snažím se zůstat pozitivní i přes asi čtyři ranní SMS odříkající účast. Všichni jsme vyspinkaní do růžova, jelikož sraz máme dosti pozdě. Což má svá pro a proti, pochopitelně. Setkáváme se v počtu 10 osob, jmenovitě: Šotouš, Kája, Dan, Tomáš, Lukáš N., Donut, Davča V., Ondra, Vojta a já. I přes nepřítomnost dalších vedoucích, kteří tráví čas odpočinkem či na střediskové roverské akci Nerve, se vše odehrává překvapivě klidně. Nepočítám pochopitelně obvyklé zaseknutí se na nádražním fotokoutku a hlášku „Vložte peníze!“. Ta byla strojem pronesena nečekaně útočně. Ale to je jiný příběh.

Vyrazíme tedy směr Libina a za hodinku jsme na místě. Krásný den, skvělá viditelnost. Po sto metrech děláme první z mnoha minipauziček. Vytahuji dalekohled, který se stává zábavou na dalších několik hodin pro většinu naší výpravy. Zjišťujeme, že smrk ztepilý dorůstá výšky až 60 metrů (!), mimojině. První část cesty zdoláváme jen velmi pomalu. Zastavujeme se na louce, která je po cestě a hraje běhačku kdy chytač je Písečňák, který toho koho chytí uvrhne do tekutého písku. Následně ještě prozkoumáváme nedaleký posed ve kterém si asi někdo udělal pohodlné bydlení.

Na další cestě nás čekají hromady bláta a následně výstup ke Třem kamenům, oblíbené atrakci pro akční horolezce. Zároveň se k místu pojí legenda, že se puklina ve skále otevře na Štědrý den a na sv. Jana a vyjeví své poklady. Prolézáme skály, já se strachuju aby někdo špatně neškobrtnul, ale to vlčata očividně nijak zvlášť netrápí. Svačíme a záhy zjišťujeme, že celé okolí je úplně vysekané, všude leží popadané stromy ... a bude hůř.

Po další chvíli docházíme ke studánce, kde si někteří čistí botky, ale pokračujeme na náš hlavní cíl – na rozhlednu na Bradle. Tam docházíme záhy, děláme fotku se sochou čerta, zdoláváme vrchol a píšeme se do návštěvní knihy. Zároveň probíhá naše překvapení – přítomní členové obdrželi nové stezky, kterým se budeme na schůzkách a výpravách věnovat. Jsou inspirované Knihou Džunglí, alespoň ty vlčácké. Skautské počítají již se schopnostmi našich členů a jsou spíše na připomenutí některých známých faktů a dovedností.

Klasicky zjišťujeme, že jsme v mírném časovém presu. Ale skutečně jen mírném. Po cestě z rozhledny se ale ztrácíme, byť jen na okamžik a chvíli poté dorážíme k obřímu polomu. Asi sto metrů cesty je zaházeno popadanými stromy. Taková překážka už nás zdržela více. Kája sebevražedně prošel celým pralesem, my ostatní jsme radši obcházel. Teprve v tuto chvíli začíná časový pres. Nasazujeme rychlejší tempo a popoháníme všechny přítomné.

Úprk! Sbíháme k nádraží, děláme si zkratku přes pole a ... zkratka je to náročné. Slíbil jsem, že zmíním několik hrdinů tohoto náročného dobíhání a to také hodlám učinit. Famózní výkony předvedli všichni, ale chtěl bych vyhlásit šampióny – Vojtu a Tomáše, kteří bojovali i když sil moc nezbývalo. Doufám, že si to přečtete, pánové, klobouk dolů!

Zablácení a znavení hodnotíme akci (velmi pozitivně!) a naskakujeme na vlak, paní průvodčí si nás měří pohledem se zvednutým obočím (zejména Kájův dvoumetrovy klacek, který nyní leží zapomenut na topení ve vlaku nám asi v jejích očích nepomohl). Všude je

bláto, někteří spí a prohlížejí stezky. Za hodinku dorážíme do Olomouce a rozprcháváme se do našich domovů. Tak zase příště!

Pája

P.S. Díky všem, kteří odpověděli na emaily a těm, kteří se ozvali o neúčasti (která nás velmi mrzí) v sobotu ráno!